

Arrest

nr. 87 123 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. In 2009 werd u gedurende een jaar vrijgesteld van legerdienst, omdat tijdens de medische keuring bleek dat u ernstige gezondheidsproblemen had. Er werd dan ook besloten dat u wegens deze gezondheidsproblemen fysiek niet in staat was om uw dienstplicht te vervullen. Een jaar later onderging u opnieuw een medische keuring en werd uw vrijstelling met drie jaar verlengd. In november of december 2011 werd u echter opgebeld door het plaatselijk militair commissariaat. Er werd u gezegd dat u zich moest komen aanmelden. Op het militair commissariaat vernam u dat u toch zou worden opgeroepen voor uw legerdienst. U stelde dat u medische problemen had en niet in staat was

om uw legerdienst uit te voeren, maar men zei enkel dat u hiertoe verplicht. U was bang dat u wegens uw medische problemen tijdens uw legerdienst zou omkomen. Uw vader ging vervolgens zelf naar het militair commissariaat om zijn beklag te doen hierover. Hij schreef ook brieven naar het militair parket om uw oproeping door het leger aan te vechten en ging er ook enkele keren persoonlijk naartoe. De medewerkers van het militair parket beloofden hem om uw zaak te onderzoeken, maar jullie kregen geen antwoord van hen. In januari 2012 kwam de politie dan samen met enkele medewerkers van het militair commissariaat bij u thuis langs. Ze zetten u onder druk om uw dienstplicht te vervullen. U was bang en stemde ermee in. Daarna ontving u uw oproepingsbrief. U zou zich op 15 mei 2012 moeten aanmelden voor uw legerdienst. U besloot om het land te verlaten. Uw vader regelde uw reis. Op 19 februari 2012 vertrok u met het vliegtuig vanuit Jerevan naar België. U vroeg asiel aan op 20 februari 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw geboortakte, een oproepingsbrief van het plaatselijk militair commissariaat, uw militaire inschrijvingskaart, en een medisch attest van het militair hospitaal in Jerevan.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde vanwege de autoriteiten wegens het ontduiken van uw militaire dienstplicht. U stelde dat u wegens ziekte fysiek niet in staat was om uw dienstplicht te vervullen en dat u om deze reden ook officieel werd vrijgesteld. U werd echter toch opgeroepen om uw legerdienst uit te voeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 5).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om enige informatie te verkrijgen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u in het geheel niet op de hoogte was van het verdere verloop van uw persoonlijke problemen. Zo kon u niet zeggen of u momenteel al dan niet gezocht wordt door de politie of het leger. U wist evenmin of u officieel in beschuldiging werd gesteld wegens het ontduiken van uw dienstplicht of dat er een rechtszaak tegen u werd aangespannen. U bleek ook niet te weten of uw vader, andere familieleden, of kennissen van u, sinds uw vertrek nog verdere stappen ondernomen hebben om uw oproeping door het leger aan te vechten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 11-12). U stelde weliswaar dat u na uw vertrek geen contact meer hebt onderhouden met uw familie of met andere personen in uw land. U beweerde dat u bang was dat de telefoonlijnen afgeluisterd zouden worden en dat de autoriteiten op die manier te weten zouden komen waar u zich bevond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 11-12). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend, aangezien er toch verschillende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn. U hebt echter nagelaten om vanuit België via andere personen en/of andere kanalen alsnog enige informatie trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 12). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging bijgevolg ernstig.

Verder dient er op gewezen te worden dat u ook maar weinig informatie kon verschaffen zowel met betrekking tot de reden van uw dienstoproeping, als aangaande het onderzoek van uw zaak door het militair parket. Toen u gevraagd werd waarom u ondanks uw officiële vrijstelling toch werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen, stelde u dit niet te weten. U dacht slechts dat u misschien de plaats moest innemen van iemand anders die vrijgesteld was. U beweerde dat u het wel gevraagd had op het militair commissariaat, maar dat men u daar enkel gezegd had dat u wel in staat was om uw legerdienst uit te voeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 8). U beweerde dat het militair parket u ook geen antwoord hierop gegeven heeft. U stelde voorts dat u geen contacten had bij hogere militaire instanties. U hebt echter zelf geen verdere stappen ondernomen om uit te zoeken bij welke instanties u meer informatie over uw oproeping kon verkrijgen. U beweerde slechts dat de ombudsman of mensenrechtenorganisaties zich niet met militaire zaken bezighielden. Toen u daarop gevraagd werd of u dan concrete informatie had dat men u nergens kon helpen, bleek dat u zich hiervoor louter baseerde op beweringen van familieleden en kennissen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 9-10). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u toch ernstige pogingen zou ondernemen om alsnog meer informatie trachten te bekomen aangaande de reden van uw plotse dienstoproeping, te meer daar u zelf stelde er niet van op de hoogte te zijn of het nog gebeurde dat personen die officieel waren vrijgesteld alsnog werden opgeroepen om hun legerdienst uit te voeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 9). U verklaarde verder dat uw vader verschillende keren naar het militair parket gegaan is om uw dienstoproeping aan te vechten en dat hij ook meerdere brieven geschreven heeft. U kon evenwel

niet preciseren hoe vaak uw vader naar het militair parket gegaan is en evenmin met wie hij daar gesproken heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 8, 10). U had ook geen enkele informatie aangaande het verdere verloop van het onderzoek van uw zaak. U stelde dat jullie in december 2011 enkel te horen kregen dat men uw zaak zou onderzoeken. Jullie hebben daarna echter op geen enkele manier geïnformeerd naar het verdere verloop van het onderzoek. U stelde slechts dat het duidelijk was dat als men geen antwoord gaf men er niet mee bezig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 8). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Aangezien u stelde dat het militair parket uw enige kans was om uw oproeping aan te vechten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 8), kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch veelvuldige pogingen zou ondernemen om op de hoogte te zijn van het verdere verloop van het onderzoek en de eventuele resultaten daarvan. Dergelijke verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Bovendien kan worden opgemerkt dat uw beweerde ernstige vrees voor vervolging ook ondermijnd wordt door uw verklaringen dat u bij uw vertrek met het vliegtuig vanuit Jerevan vertrokken bent. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat Armeense staatsburgers na een oproep om hun dienstplicht te vervullen het land niet mogen verlaten en dat er strikte controles hierop gebeuren aan de grenzen en op de vliegvelden. Uit uw verklaringen is ook gebleken dat u zich wel degelijk bewust was van het risico dat u liep (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 5). U stelde met uw eigen Armeens paspoort het land verlaten te hebben. U beweerde weliswaar dat de smokkelaar alles geregeld heeft voor u en dat ze het personeel op de luchthaven kende (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 4). U kon echter geen verdere informatie geven hoe die persoon dan voor u de nodige documenten kon regelen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 10-11). U wist zelfs niet of uw Armeens paspoort al dan niet een uitreisstempel bevatte en of er een visum in was aangebracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat u, gelet op het grote risico dat u liep, dan niet beter op de hoogte was van de maatregelen die genomen werden opdat u toch op die manier het land zonder enig probleem kon verlaten.

Tenslotte kan er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw verdere reisweg naar België. U verklaarde dat u met het vliegtuig vanuit Jerevan in een andere luchthaven bent aangekomen. U dacht dat het misschien in Polen was, maar daar was u niet zeker van. Daar hebt u dan een ander vliegtuig genomen. U wist niet in welke luchthaven u dan bent aangekomen, maar stelde dat men er Frans praatte. U beweerde dat de smokkelaar u bij aankomst uw paspoort teruggaf en dat er geen verdere controles gebeurden. Zoals hierboven reeds aangegeven werd, wist u niet of er al dan niet een visum in uw paspoort werd aangebracht. U verklaarde dat de smokkelaar ook geen afspraken met u gemaakt had wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/03/2012, p. 4-5). Dergelijke voorstelling van zaken betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie is echter weinig geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop dan niet beter voorbereid zou zijn door de smokkelaar. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, ontstaat hierdoor ook het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot uw oproepingsbrief van het plaatselijk militair commissariaat, uw militaire inschrijvingskaart, en het medisch attest van het militair hospitaal in Jerevan, dient te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontnemen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij laat weten het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoekende partij geeft een overzicht van de problemen die zij in haar land zou hebben ondervonden en die zij volgens haar zal ondervinden indien zij zou terugkeren naar Armenië en zij benadrukt in haar verzoekschrift voortdurend dat zij niet meer kan terugkeren naar Armenië omdat haar leven aldaar in gevaar is en dat zij er onmogelijk op een normale, menswaardige manier kan leven. Zij meent dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat en benadrukt dat de omstandigheden waarin zij in Armenië leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten. Zij heeft hiertoe voldoende, concrete en verifieerbare informatie gegeven. Het is volgens haar duidelijk dat de motivering in de bestreden beslissing te vaag, te abstract en te

theoretisch is en dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de dagelijkse realiteit waarin zij in Armenië verkeerde. Verzoekende partij besluit dat de ingeroepen weigeringsmotieven niet fundamenteel en niet voldoende zijn om haar de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk vervolging riskeert. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar is, de beknopte herhaling van haar asielproblematiek en de stelling dat de omstandigheden waarin zij in Armenië leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten, zijn hiertoe niet voldoende. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat, dat de motivering in de bestreden beslissing te vaag, te abstract en te theoretisch is en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de dagelijkse realiteit waarin zij in Armenië verkeerde, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte elementen (zie ook punt 2.2.8.). Verwerende partij bespreekt in haar beslissing uitvoerig waarom aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht. Voorgaande argumenten kunnen derhalve niet door de Raad worden weerhouden. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij overigens nalaat om deze argumenten uit te werken. Dat verzoekende partij voldoende, concrete en verifieerbare informatie zou hebben gegeven om haar problemen in haar land van herkomst aan te tonen, maakt evenmin een argument uit dat een ander licht kan werpen op hetgeen in de bestreden beslissing is gesteld. Uit de inhoud van deze beslissing blijkt immers het tegendeel.

2.2.4.1. Verzoekende partij is van mening dat de redenen die verwerende partij aanhaalt om haar verklaringen in twijfel te trekken – in het bijzonder dat verzoekende partij heeft nagelaten enige informatie te verkrijgen over de actuele stand van zaken en dat zij maar weinig informatie kon verschaffen zowel met betrekking tot de reden van haar dienstoproeping als aangaande het onderzoek van haar zaak door het militair parket – niet kunnen worden weerhouden.

Ten eerste voert verzoekende partij in dit verband aan dat de door verwerende partij geciteerde elementen onmogelijk kunnen worden aanzien als dermate belangrijke gegevens die van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Ten tweede argumenteert verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke op een eerlijke manier heeft geantwoord op alle vragen die haar werden gesteld. Zij heeft tijdens haar gehoor uitgelegd dat zij bang was om in contact te treden met familieleden in haar land van herkomst uit vrees dat de autoriteiten te weten zouden komen waar zij zich ophoudt, wat dient te worden samen gezien met haar zwakke fysieke en mentale toestand.

Ten derde verwijt verzoekende partij de commissaris-generaal een gebrek aan inlevingsvermogen in haar concrete situatie in Armenië. Minstens heeft verwerende partij met deze leefomstandigheden in Armenië onvoldoende rekening gehouden. Zij vindt dat verwerende partij tevens rekening had moeten houden met haar zwakke fysieke en mentale toestand.

Ten vierde legt verzoekende partij uit dat, wanneer een Militair Commissariaat er niet voor terugdeinst om haar medisch geschikt te verklaren voor haar legerdienst, en dit tegen de objectieve medische rapporten van haar artsen in, er voor haar geen effectieve alternatieven voorhanden zijn. Eventuele bestaande procedures binnen Armenië om een beslissing van een Militair Commissariaat aan te vechten, zijn in feite niet meer dan een dode letter, benadrukt verzoekende partij. Met andere woorden, zal er steeds een permanent gevoel van onveiligheid zijn in haren hoofde. Verzoekende partij citeert in dit verband nog een zinsnede uit de informatie gehanteerd door de commissaris-generaal.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij sinds haar vertrek uit Armenië onvoldoende pogingen heeft ondernomen om informatie te verkrijgen over de actuele stand van zaken met betrekking tot haar eigen vervolgingsproblemen. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij niet kon zeggen of zij momenteel al dan niet wordt gezocht door de politie of het leger, of zij officieel in beschuldiging werd gesteld wegens het ontduiken van haar dienstplicht, noch of er een rechtszaak tegen haar werd aangespannen. Net zo min bleek zij te weten of haar vader, andere familieleden of kennissen van haar sinds haar vertrek nog verdere stappen hebben ondernomen om haar oproeping door het leger aan te vechten. In de bestreden beslissing wordt eveneens geoordeeld

dat verzoekende partij maar weinig informatie kon verschaffen, zowel met betrekking tot de reden van haar dienstoproeping, als aangaand het onderzoek van haar zaak door het militair parket. Verzoekende partij wist niet waarom zij, ondanks haar officiële vrijstelling, toch nog werd opgeroepen om haar dienstplicht te vervullen. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij onvoldoende stappen heeft genomen om alsnog meer informatie te bekomen over de reden van haar plotse dienstoproeping. Verder merkt verwerende partij op dat verzoekende partij niet kon preciseren hoe vaak haar vader naar het militair parket is gegaan en met wie hij daar dan zou hebben gesproken. Verzoekende partij wordt tevens verweten op geen enkele manier te hebben geïnformeerd naar het verdere verloop van het onderzoek bij het militair parket, wat niet aannemelijk is aangezien zij stelde dat het militair parket de enige kans was om deze oproeping aan te vechten.

De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij die, uit vrees om door de autoriteiten te worden vervolgd, haar land is ontlucht, toch wel kan worden verwacht dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de actuele stand van zaken in haar land van herkomst, daar deze informatie haar derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. De Raad laakt tevens de uiterst passieve houding van verzoekende partij met betrekking tot het verloop van het onderzoek bij het militair parket. Het komt zeer ongeloofwaardig over dat verzoekende partij bereid zou zijn om haar land van herkomst te ontluchten, maar dat zij dan niet de moeite zou ondernemen om het militair parket te contacteren teneinde te weten te komen hoe het met haar zaak gesteld is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, spreekt het voor zich dat aangaande vaststellingen van die aard zijn dat zij op manifeste wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

De Raad is van oordeel dat haar gedesinteresseerde houding ten opzichte van het verdere verloop van haar eigen problematiek, vanzelfsprekend niet kan worden vergoelijkt door het verweer dat zij in de mate van het mogelijke op een eerlijke manier heeft geantwoord op alle vragen die haar werden gesteld. Dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat zij bang was om in contact te treden met familieleden in haar land van herkomst uit vrees dat de autoriteiten te weten zouden komen waar zij zich ophoudt, betreft een excuus dat reeds door verwerende partij in haar beslissing als niet afdoende werd afgedaan.

Omtrent de bewering dat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar leefomstandigheden in Armenië, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld in punt 2.2.3.2. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij haar zwakke fysieke toestand in acht heeft genomen, maar omwille van verschillende redenen, geen geloof kan hechten aan voorgehouden vrees voor vervolging ten opzichte van de autoriteiten. Dat verzoekende partij in een zwakke mentale toestand zou verkeren toont zij niet aan. Dit blijkt evenmin uit de inhoud van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 20/03/2012).

Nopens het ter verschoning aangebrachte argument dat eventuele bestaande procedures binnen Armenië om een beslissing van een Militair Commissariaat aan te vechten, in feite niet meer dan een dode letter zijn en dat verzoekende partij dus steeds in onveiligheid zal blijven leven in Armenië, merkt de Raad op dat verzoekende partij wel verklaarde dat haar vader naar het Militaire Commissariaat is gegaan, dat hij een brief had geschreven naar het militair parket, dat dit parket had laten weten dat ze de zaak zouden onderzoeken en dat dit hun enige kans was om deze oproep aan te vechten. Het is hoe dan ook niet logisch dat verzoekende partij deze enige kans niet ten volle heeft trachten te benutten, door verder niet meer te informeren naar deze klacht. Zoals reeds gesteld, staat het gegeven dat verzoekende partij er alles aan heeft gedaan om haar land te ontluchten in schril contrast met deze lakse houding.

De Raad concludeert dat het verweer van verzoekende partij niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven in kwestie uit de bestreden beslissing.

2.2.5.1. Aangaande de reisweg, is verzoekende partij de mening toegedaan dat verwerende partij dit argument ten onrechte heeft aangewend om haar asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoekende partij wenst te herhalen dat zij tijdens het gehoor wel degelijk eerlijk is geweest in haar antwoorden en dat zij heeft verteld wat zij zich kon herinneren. Het is niet omdat haar antwoord niet strikt overeenkomt met de informatie waarover verwerende partij beschikt, dat haar relaas niet geloofwaardig zou zijn, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad duidt erop dat bovenstaande argumentatie grotendeels neerkomt op het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen omtrent de afgelegde reisweg. Dit volstaat echter niet om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontcrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder is de Raad de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet wist of het valse reispaspoort dat voor haar geregeld werd een visum bevatte en dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de smokkelaar die haar naar België begeleidde over wat zij diende te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de reis dermate slordig werd georganiseerd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de gegevens van het dossier en met haar opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekende partij toont *in concreto* niet aan welke elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT